

Els oblats benedictins

L'oblació és una opció voluntària, una resposta personal al seguiment de Crist, fonamentada en els valors i la proposta benedictina de la Regla de sant Benet. Aquesta simple i planera definició genèrica, com és normal en tota abstracció conceptual, quan es viu en la concreció d'una experiència concreta, amaga tot un seguit de matisos i àmbits que voldria compartir.

La Regla de sant Benet, que porta més de 1500 anys de vigència, compendi de principis, que com tota Regla aplega, destil·la finalment un model de seguiment cristià molt il·lusionador, i ho fa des de la més tradicional lectura fins a la més actual realitat, compartint passat i present.

El que fa especial l'oblació no és tant el coneixement de la Regla, que tot novici va adquirint de la mà del consiliari i dels oblats implicats durant el temps de formació, com la vivència personal que acaba pressuposant posteriorment, des del moment de l'oblació.

Es tracta de la interiorització de certs valors o principis que ens ajudaran a fer el trajecte de vida cristiana més fàcil, més ordenat, més "Reglat" com diríem benedictinament. I aquestes propostes, extretes del mateix model de sant Benet ens són d'ajut en qualsevol dels àmbits i moments en què ens trobem vivint.

Una primera proposta és la de concebre la vida com un projecte integrat, sota el paraigua del Regne de Déu, però plenament ordenat en el principi de seguir-lo a Ell abans de res. Una proposta per **l'ordre en el viure**, perquè una vida ordenada és més fàcil de seguir en temps de dificultat i tribulació, que ben segur no podrem evitar com a cristians totalment humans que som.

Una proposta també per la **feina compromesa**, per ser apòstols del que creiem en allò que fem, sigui el que sigui, i durant totes les activitats que fem. No estem parlant d'una opció de caps de setmana, ni de trobades aïllades, o d'exercicis anuals... L'opció benedictina de l'oblat és una opció per a l'acompanyament en tot el nostre dia a dia de 24x7, tothora! La feina, la professional, la de mare, la d'avi, la d'amic, és una gran oportunitat per a desplegar el projecte cristià.

La proposta de la **vida en pregària** és nuclear per a sant Benet. L'oblat, el cristià, troba en la pregària la paraula propera amb el Pare, la mà oberta al cor des del qual ens hi adrecem. És una pregària que ens situa en el principi i fonament de la nostra vida, que no és altre que Ell mateix i els altres en el món. La proposta benedictina de la pregària té a veure amb la trobada personal amb Déu, imprescindible per a ben afermar l'amor tot deixant-nos acompanyar pel salteri en la Litúrgia de les hores. La pregària és el temps personal, de tu a tu, amb el Pare amorós... i és també comunitària. Una pregària compartida que recorda els principis de les comunitats de Jesús, i la pregària des del jo amb Déu com Jesús cercava en solitud.

L'opció de vida segons la Regla ens porta també a **mirar la vida des de l'ascetisme** compromès. Un ascetisme que demana reflexió i renúncies, i també opcions pels desfavorits i per millorar com puguem un món i una cultura amenaçades per l'individualisme i la secularitat amarades de consum i desencís espiritual.

Una de les propostes que entreveiem a la Regla de sant Benet, com diuen diferents autors que han estudiat i comentat la Regla molt abans, és la de **l'arrelament**. Créixer i fer arrels no és debades, no pot fer-se de cop i volta, i per això és bo estar aixoplugat per una comunitat. L'oblat ha de trobar en el seu monestir l'emparedat i l'escalf, el cau i el consell que l'ajuda i li fa llum en temps de dubte i contradicció que la vida indefectiblement li porta. Arrelar en els llocs, establir la vida a l'entorn d'allà on ens sentim estimats és un bon inici.

Però **sense comunitat l'oblat no és**. La proposta de sant Benet, que es concreta en genèric a l'entorn de la vida monàstica, per l'oblat és la demanda del compromís amb l'altre, amb l'altre per a donar i amb l'altre per a rebre. La comunitat ens permet sumar sempre, per menuda que sigui, i ens fa fermes al voltant de l'únic projecte que realment importa, el del Regne. La comunitat d'oblats, que s'explicita en el fet de compartir trobades, sortides, cultura, pregària, esperances... és sobretot també trobada espiritual, tot sabent-nos propers.

Per fer comunitat cal estar obert, **fer-se hospitalari, acollidor**. Avui lamentablement acollim només el que ens completa, des de la mirada interessada, egoistes com ens hem anat tornant els humans. Sant Benet fa una crida a acollir des del descentrament personal, des de les renúncies i les negacions personals, que no són gens fàcils, que demanen l'art espiritual que Benet proposa en els seus tres capítols –cinc sis i set– del principi de la Regla.

I finalment **la Regla demana equilibri personal**, forjat en les dimensions purament antropològiques, simples però fonamentals per a entendre'ns. Un equilibri que ens expliqui que som éssers físics amb tota la nostra realitat sensorial travada pels milers d'anys de cultura prèvia que no podem defugir, que som individus que pensem, que decidim i que volem, que tenim desig i que planifiquem la vida, que som sobretot emocionals, que bateguem d'instint i que finalment també hem estat fets espirituals, per tal d'agrair, de lloar i de servir el projecte de Déu. Cal cercar i treballar l'equilibri per a no viure coix ni d'esquena a allò que ens fa com el Pare ens ha creat des del principi.

Aquests principis inspiradors de la Regla no es viuen de cop, ni tots amb la mateixa intensitat, ni tampoc sempre cap a una millora, malauradament. Reconèixer la feblesa, la limitació, l'error, en el marc de les virtuts espirituals que sant Benet ens demana treballar, **l'obediència, el silenci i la humilitat**, ens faran més flexibles, més propers, més menuts per a poder acollir-los, viure'ls en tant que eixos transformadors del nostre caràcter segons el model benedictí. Només aquest desig del cor, aquesta vocació donada, aquesta oblació que suposa un projecte cap endavant ens pot esperançadament transformar en persones properes a la seva imatge i en cristians que el segueixen cercant en el dia a dia del s. XXI

Vet aquí els oblats que hauríem de ser...

Jaume Duran

Montserrat Setembre 2019